

Suleyman Kerimov, het prototype van de assertieve oligarch

Date : 1 maart 2022

We schrijven begin 2007. Toenmalig PS-minister van Defensie en later Kamervoorzitter André Flahaut regelt een Belgisch militair vliegtuig dat in Frankrijk de Rus Suleyman Kerimov gaat ophalen. De rijke Russische zakenman was enkele maanden daarvoor met zijn Ferrari gecrasht op de Promenade des Anglais in Nice. In de passagiersstoel zat Tina Kandelaki. De Russische glamoureuze tv-presentatrice kwam zo goed als ongehavend uit het wrak maar Kerimov was zwaar verbrand. Het Belgisch leger repatrieerde de man naar het militair hospitaal in Neder-over-Heembeek, bekend voor zijn expertise in brandwonden. Kerimov zou in België een goede voedingsbodem vinden. Hij rekruteerde een Belgische handlangster die niet alleen dure Rolex uurwerken kocht als diplomatieke post maar ook karakterdanseressen regelde voor privé feestjes van Kerimov in Frankrijk. De Belgische ambassadeur in Moskou regelde dan de visa voor die meisjes. En toenmalig financieel topman Maurice Lippens vond in Kerimov een gewillige investeerder die 700 miljoen euro pompte in zijn financieel noodlijdende bank Fortis. Of hoe een Russische oligarch met bravoure maar vooral met geld zich een weg koopt doorheen België en Europa.

Kerimov groeide op in Dagestan, een door corruptie geteisterde deelrepubliek in de noordelijke Kaukasus. De jonge Kerimov behaalde er diploma's in de departementen burgerlijk ingenieur en economie. Zijn beroepsloopbaan begon eind jaren '80 met een job als boekhouder bij een lokale elektriciteitscentrale. Met zijn loon van 180 euro per maand huurde hij samen met zijn vrouw een kamertje in een appartement dat hij samen met vreemdelingen betrok. Al snel klom hij op in de hiërarchie en werd hij directeur van de elektriciteitscentrale. Tijdens de val van de Sovjet-Unie stortte Kerimov zich helemaal op de zakenwereld. Hij investeerde agressief in Russische banken, goud- en zilvermijnen, vliegtuigmaatschappijen en olieraffinaderijen. Begin 2008 werd zijn vermogen geschat op 12,8 miljard euro. Met de bankencrisis in 2008 versaste Kerimov zijn vermogen van Rusland naar Wall Street. Hij kocht aandelen in de grootbanken Stanley Morgan, Deutsche Bank en Credit Suisse. Die investeringen pakten echter verkeerd uit en in geen tijd zag Kerimov meer dan de helft van zijn 12 miljard euro wegsmelten. Intussen had Kerimov ook een zetel in het Russische parlement veroverd.

Ondertussen ontpopte de man uit Dagestan zich tot een ware oligarch die baadt in luxe en rijkdom. Duur vastgoed, hoofdzakelijk in het zuiden van Frankrijk, dure wagens en dure vrouwen werden zijn leefwereld. Steeds begeleid door gewapende veiligheidsagenten. Want Kerimov leidde een gevaarlijk bestaan. Zoals het een echte oligarch betaamt, kocht hij ook een eigen voetbalploeg, in casu de ploeg Anzhi. De Nederlander Ton du Chatinier werd er in 2012 assistent trainer. “Na mijn ontslag bij Utrecht ging ik als assistent naar het Russische Anzhi, die club uit dat gekke Dagestan. zo vertelde hij daarover, Een bizarre ervaring. Wonen en trainen deden we in Moskou en voor elke thuiswedstrijd vlogen we met de privéjet van president Kerimov naar de grens met Tsjetsjenië. Nu is dat een regio waar wel eens iets gebeurt. Vriendelijke mensen, hoor, maar als we met de spelersbus van de luchthaven naar het stadion gingen, reed er voor de bus een colonne agenten uit die bij elke brug controleerde of er een aanslag gepland was. Ik heb mij wel eens veiliger gevoeld.” *(Lees verder onder de foto)*

Kerimov nam ook zelf fysieke risico's. Om de bloedmooie Russische tv-ster Tina Kandelaki te beïndrukken raasde hij in 2006 met zijn Ferrari Enzo, nieuwprijs 675.000 euro, over de Promenade des Anglais in Nice. Om er te crashen tegen een boom. Kandelaki kwam ongeschonden uit het wrak, Kerimov had brandwonden over 30 % van zijn lichaam. Na amper enkele weken verzorging in Nice werd de oligarch opgehaald door een Belgisch legervliegtuig en overgebracht naar het militair hospitaal van Neder-over-Heembeek. Het was meteen duidelijk dat Kerimov in België over goede contacten beschikte. Achteraf bleek dat hij alle kosten voor zijn verzorging, om en bij 200.000 euro per maand, zonder problemen had betaald. Hij schonk ook nog eens 1 miljoen euro aan de vzw Pinocchio die zich inliet met kinderen met brandwonden.

Waar veel gewone Belgen nooit zullen in slagen, daar slaagde Kerimov dus wel in. Hij kreeg de meeste ultieme verzorging door de Belgische defensie. Het was toenmalig Belgisch PS minister van Defensie André Flahaut die alles regelde. Enkele Belgische dokters en kinesisten reisden nadien met Kerimov mee naar Rusland om hem daar verder met de beste zorgen te omringen. De oligarch gebruikte vooral dure Rolex uurwerken die hij als geschenken uitdeelde aan wie hem hielp. Later zou blijken dat Kerimov tussen 2010 en 2014 honderden Rolex- en Breitling-uurwerken en exclusieve juwelen kocht bij M. Lascar en Manalys, twee exclusieve Brusselse juweliers aan de chique Waterloolaan in Brussel. Kerimov deed zijn aankopen via een Belgische tussenpersoon die zeer gunstige voorwaarden had bedongen bij de juweliers. De juweliers gebruikten valse attesten waaruit zou moeten blijken dat de honderden Rolex-horloges die Kerimov

kocht, eigenlijk gekocht werden door personeel van verschillende ambassades. Door de verkoop voor te stellen als verkoop aan ambassadepersoneel hoefden de juweliers de op de verkoop verschuldigde btw niet aan te rekenen. *(Lees verder onder de foto)*

De tussenpersoon die dit werk opknapte voor Kerimov was de zelf verklaarde Belgische zakenman en kunsthandelaar Eric Van de Weghe. Die regelde wel meer zaken voor Kerimov. Internationaal liep Van de Weghe in de kijker als mensenhandelaar. Hij regelde Thaise prostituees die hij afleverde op villa's in Zuid-Frankrijk waar Kerimov zijn zakenrelaties ontving en goed verzorgde. Hetzelfde gebeurde met Braziliaanse callgirls. Dat laatste zorgde er voor dat Van de Weghe in 2010 op vraag van de Braziliaanse politie enkele dagen verbleef in een Russische cel waar hij als snel weer werd uit vrijgelaten. Van de Weghe kon daarbij terugvallen op zowel Russische als Belgische contacten. Wanneer er een probleem was met de visa voor de Thaise karakterdanseressen werd dat probleem opgelost door Bertrand de Crombrughe de Picquendaele, de toenmalige Belgische ambassadeur in Moskou. De diplomaat werd daarvoor later ook op het matje geroepen en gestraft in Brussel.

In België profileerde Van de Weghe zich als een onbetrouwbare informant van de gerechtelijke politie. In bars en hotels pochte hij met het feit dat zijn moeder een relatie was aangegaan met Jean-Claude Leys, toenmalig onderzoeksrechter in Brussel die als belangrijke vertegenwoordiger van de loge onder meer het gerechtelijke fraudedossier tegen de KB Lux afwerkte en liet mislukken. Wanneer in 2011 de zogenaamde zaak "Kazachgate" losbarstte, dook onvermijdelijk de naam van Eric Van de Weghe opnieuw op. Hij zou als tussenpersoon hebben gewerkt voort één van de Kazakken die via de toenmalige liberale senaatsvoorzitter Armand De Decker de Belgische nationaliteit verkreeg om een veroordeling in Frankrijk te ontlopen. Alain Winants, toenmalig hoofd van de Belgische staatsveiligheid, werd er op dat moment van verdacht het dossier van Van de Weghe te hebben doorgespeeld aan De Decker, iets wat Winants altijd heeft ontkend. Een mogelijke kopie van het dossier zou wel op zijn gsm hebben gestaan, een gsm die hij verloor in Parijs wanneer hij er een ontbijt had met Claude Guéant, secretaris generaal van het Elysée en latere Franse minister van Binnenlandse zaken. *(Lees verder onder de foto)*

Het mag duidelijk zijn dat Kerimov zelf ondertussen was doorgedrongen tot ook de hoogste financiële kringen van het land. In juni 2008 verkeert Fortis topman

Maurice Lippens in nauwe schoentjes. Met zijn Belgische bankverzekeraar Fortis staat die op het punt zijn Nederlandse concurrent ABN Amro over te nemen. En dan leidt de bankencrisis hem naar het faillissement. In een ultieme poging lanceert hij nog een laatste kapitaalverhoging voor Fortis waarop niemand nog durft inschrijven. Buiten de Libische dictator Moammar al-Qadhafi en Suleyman Kerimov. Die laatste zou om en bij 700 miljoen euro hebben ingebracht, geld dat hij bijna onmiddellijk zou verliezen. Daarop noemt Kerimov Maurice Lippens een “maffialeider”, een omschrijving die enkele weken later om onduidelijke redenen plots omslaat in “een respectabel zakenman”.

De nu 55-jarige Kerimov vermijdt de publieke belangstelling en geeft nooit interviews. Op zijn partijtjes zongen topsterren, zoals wijlen Amy Winehouse en Beyoncé, voor gezelschappen bestaande uit westerse bankiers, politici, industriëlen en Russische regeringsfunctionarissen. Wanneer je hem persoonlijk ontmoet, dan is Kerimov meestal charmant, soms zelfs bescheiden, zo klinkt het. Hij spreekt vlot met een zachte stem, maakt vaak grapjes, en heeft niets van de arrogantie die Russische oligarchen kenmerkt. Hij draagt jeans en een sweater en vermijdt black ties. Tot op vandaag is Kerimov nog sterk actief in luxe vastgoed. Nog in 2020 sloot de Franse justitie een dading af met de Zwitserse holding Swiru AG die als stroman voor Kerimov luxevilla's kocht in Cap d'Antibes met prijsbewimpeling. Het vermogen van Kerimov wordt momenteel geschat op 16 miljard euro. Daarmee is hij één van de rijkste Russische oligarchen. Wie Kerimov financieel aan banden wil leggen, zal moeten rekening houden met heel wat collateral damage in de beste kringen.